

РЕШЕНИЕ

№ 14827

гр. София, 17.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в публично заседание на 09.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **6314** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „ДИМИТРОВ ЕКСПОРТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 5, срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221024002586-091-001/10.12.2024 г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите – С., потвърден с Решение № 326/27.03.2025 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление (ЦУ) на Националната агенция за приходите (НАП).

С РА на дружеството са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДС) за данъчни периоди м. 09.2020 г. и м. 10.2020 г., произтичащи от отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от „РЕДСАНН“ ЕООД, както и от начислен данък по декларирана вътреобщностна доставка към MODA ITALIANA, Гърция, ведно със съответните лихви, както и задължения по Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) за 2020 г., произтичащи от увеличение на финансовия резултат със стойността на отчетени разходи по фактури, издадени от „РЕДСАНН“ ЕООД, ведно със съответните лихви.

Жалбоподателят счита ревизионния акт за незаконосъобразен. Твърди, че по отношение на доставките от „РЕДСАНН“ ЕООД са налице всички изискуеми от закона документи, включително фактури, приемо-предавателни протоколи, договори, платежни документи и документи за последваща реализация на същите стоки. Поддържа, че ревизиращият екип неправилно е отказал правото на данъчен кредит, като е основал изводите си на обстоятелства,

свързани с предходен доставчик и с твърдяна липса на кадрова и материална обезпеченост у контрагентите, без да отчете, че тези обстоятелства не могат сами по себе си да се противопоставят на получателя по доставката. По отношение на вътреобщностната доставка към MODA ITALIANA поддържа, че стоките са напуснали територията на страната и са получени в Гърция, като това се установява от фактури, международни товарителници, транспортни документи, писмени потвърждения от получателя, справки за преминаване на границата и доказателства за извършен транспорт. Позовава се на практиката на Съда на Европейския съюз и на Върховния административен съд относно необходимостта от обща преценка на всички доказателства и недопустимостта правото на данъчен кредит или прилагането на нулева ставка при вътреобщностна доставка да бъдат отказвани само въз основа на формални несъответствия или на нередности при други лица.

Прави искане съдът да отмени ревизионния акт и претендира разноски въз основа на представен списък. Жалбоподателят се представлява от адв. З. Н., Софийска адвокатска колегия.

Ответникът – директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, изразява становище за неоснователност на жалбата. Поддържа, че ревизионният акт е издаден при спазване на материалноправните и процесуалноправните изисквания, а събраните в ревизионното производство доказателства не установяват реалност на доставките от „РЕДСАНН“ ЕООД и не доказват по безспорен начин, че декларираната вътреобщностна доставка към MODA ITALIANA е осъществена. Сочи, че в хода на ревизията не са представени достатъчно доказателства за произхода на стоките, за тяхното фактическо предаване и за извършването на транспорта до друга държава членка.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Ответникът се представлява от юрк. А..

Административен съд – София-град, III отделение, 17-и състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221024002586-020-001/30.05.2024 г., издадена от К. Г. М. на длъжност началник сектор при ТД на НАП С., е възложена ревизия на „ДИМИТРОВ ЕКСПОРТ“ ЕООД за установяване на задължения за корпоративен данък за периода 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г. и за данък върху добавената стойност за периода 01.09.2020 г. – 31.10.2020 г. В хода на ревизията заповедта е изменена със Заповед за изменение на ЗВР № Р-22221024002586-020-002/23.08.2024 г.

На 19.11.2024 г. е съставен Ревизионен доклад № Р-22221024002586-092-001, в който са обективирани констатациите на ревизиращия екип. В срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК срещу РД не е подадено възражение.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт № Р-22221024002586-091-001/10.12.2024 г., издаден от К. Г. М. – орган, възложил ревизията, и И. Р. Н. – ръководител на ревизията. С акта са установени задължения по ЗДДС за данъчни периоди м. 09.2020 г. и м. 10.2020 г. и по ЗКПО за 2020 г., като приходните органи са приели, че не е доказана реалност на доставки на енергийни напитки от „РЕДСАНН“ ЕООД към жалбоподателя и не е доказана вътреобщностна доставка на стоки към MODA ITALIANA, Гърция.

Ревизионният акт е обжалван по административен ред и с Решение № 326/27.03.2025 г. директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП е потвърдил акта изцяло. В решението е възприел констатациите на ревизиращия екип, че по отношение на „РЕДСАНН“ ЕООД не са представени достатъчно доказателства за реално

предаване на стоките и за техния произход, както и че по отношение на MODA ITALIANA не е доказано по безспорен начин транспортирането на стоките до Гърция и получаването им от лицето, регистрирано за целите на ДДС в тази държава.

В хода на съдебното производство са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетел и лични обяснения на управителя на дружеството. По делото е изготвена и приета съдебно-счетоводна експертиза.

При така установеното от фактическа страна съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна – адресат на обжалвания ревизионен акт, в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, срещу подлежащ на съдебен контрол акт, след проведено задължително административно обжалване.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган, в съответната форма и при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни органи по приходите. Ревизията е възложена със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221024002586-020-001/30.05.2024 г., издадена от К. Г. М. на длъжност началник сектор при ТД на НАП – С., оправомощена за това със Заповед № РД-01-849/31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП – С., представена по делото. Ревизионният акт е издаден от органа, възложил ревизията, и от ръководителя на ревизията – И. Р. Н., в съответствие с изискването на чл. 119, ал. 2 ДОПК. Актът е постановен в предвидената от закона писмена форма и съдържа фактически и правни основания.

Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В хода на ревизионното производство на жалбоподателя са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения по реда на чл. 37 и чл. 56 ДОПК, като му е предоставена възможност да ангажира доказателства и да изрази становище по констатациите на органите по приходите. За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад, който е връчен на ревизираното лице. Срещу ревизионния доклад не е подадено възражение в срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК. Ревизионният акт е връчен по надлежния ред, след което е проведено задължителното административно обжалване, приключило с решение на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С.. При тези данни съдът приема, че правото на защита на ревизираното лице не е ограничено и не са налице нарушения на административнопроизводствените правила, които да водят до незаконосъобразност на акта на това основание.

По материалната законосъобразност на акта съдът приема следното:

При разрешаване на спора съдът съобразява, че при съдебното оспорване на ревизионен акт органът по приходите следва да установи фактическите основания, послужили за издаването му, а жалбоподателят – фактите, от които черпи благоприятни за себе си правни последици. По отношение на правото на приспадане на данъчен кредит това означава жалбоподателят да установи при условията на пълно и главно доказване реалното осъществяване на доставките и използването на получените стоки за целите на своята независима икономическа дейност, а по отношение на вътреобщностната доставка – да установи, че стоките са изпратени или транспортирани от територията на страната до територията на друга държава членка и че получателят е лице, регистрирано за целите на ДДС в тази държава. Именно при така разпределената доказателствена тежест следва да бъдат обсъдени събраните по делото доказателства.

По отношение на отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от

„РЕДСАНН“ ЕООД, спорът се концентрира върху въпроса дали е доказано реалното осъществяване на доставките на енергийни напитки към жалбоподателя. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС право на приспадане на данъчен кредит възниква за получателя по облагаема доставка, когато стоките или услугите се използват за целите на извършваните от него облагаеми доставки. Притежаването на фактура е необходима, но не и достатъчна предпоставка. Необходимо е да е доказано и действителното осъществяване на доставката по смисъла на чл. 6 ЗДДС. В този смисъл е и практиката на Съда на Европейския съюз, съгласно която националният съд е длъжен да извърши обща преценка на всички доказателства и фактически обстоятелства по спора, за да установи дали материалноправните предпоставки за правото на приспадане са налице. Така в решение от 06.12.2012 г. по дело C-285/11, В., Съдът приема, че е необходимо да се провери дали доставките са реално осъществени и дали съответните стоки са използвани от получателя за целите на неговите облагаеми сделки, като тази преценка се извършва съобразно националните правила за доказване чрез глобална оценка на всички елементи по делото. Същият подход е възприет и в решение от 18.07.2013 г. по дело C-78/12, Е.-К, в което е подчертано, че лицето, което иска да приспадне ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените условия, а националният съд следва да извърши обща преценка на всички доказателства и факти по спора. С оглед на така очергания спор съдът намира за необходимо изрично да разграничи двата самостоятелни въпроса, които приходните органи фактически са смесили в ревизионния акт и в потвърждаващото го решение. Първият въпрос е налице ли е реално осъществена доставка между посочения доставчик и жалбоподателя. Едва ако такава реална доставка е установена, може да се премине към втория въпрос – налице ли са обективни данни, че получателят е знаел или е бил длъжен да знае, че участва в сделка, свързана с данъчна измама. В настоящия случай съдът най-напред следва да прецени дали доставките от „РЕДСАНН“ ЕООД са осъществени реално, а след това – дали са налице данни за недобросъвестност на жалбоподателя.

След съвкупна преценка на всички събрани по делото доказателства, съдът приема, че реалното осъществяване на доставките от „РЕДСАНН“ ЕООД е доказано.

На първо място, налице са данъчни фактури и приемо-предавателни протоколи, двустранно подписани между доставчика и жалбоподателя, отразени както в дневниците за покупки на „ДИМИТРОВ ЕКСПОРТ“ ЕООД, така и в дневниците за продажби на „РЕДСАНН“ ЕООД. Установено е счетоводно осчетоводяване на процесните доставки и при двете дружества. Съдът кредитира заключението на съдебно-счетоводната експертиза в тази му част като компетентно, последователно и изготвено въз основа на счетоводните регистри, първичните счетоводни документи и данните по делото, като същото не беше опровергано с насрещни доказателства от ответника. От това заключение се установява, че към 31.12.2020 г. по тези фактури няма неплатени суми, а цената е заплатена изцяло по банков път. Именно съвкупността от данъчните фактури, двустранно подписаните приемо-предавателни протоколи, банковите плащания и счетоводното отразяване при двете дружества установява предаването на стоките от „РЕДСАНН“ ЕООД на жалбоподателя, а не само формалното им документиране. Тези обстоятелства не се ценят изолирано и сами по себе си, а в тяхната съвкупност, тъй като нито наличието на редовна фактура, нито осчетоводяването, нито плащането по банков път са самостоятелно достатъчни да установят реалност на доставката. В разглеждания случай обаче именно съвкупното им проявление, заедно с останалите доказателства, обосновава извод за действително развили се търговски отношения между страните.

На второ място, налице са доказателства за последваща реализация от жалбоподателя на стоки от същия вид, като вещото лице е проследило стокския поток и е установило счетоводна и търговска връзка между получените от „РЕДСАНН“ ЕООД стоки и извършените от „ДИМИТРОВ

ЕКСПОРТ“ ЕООД последващи доставки. Това обстоятелство е от съществено значение, тъй като наличието на последващи облагаеми доставки със същия вид стоки е относимо доказателство за реално получаване на стоките от жалбоподателя и за включването им в неговата независима икономическа дейност. Съдът не приема, че експертизата установява физическа индивидуализация на всяка отделна вещ, а че установява счетоводна проследимост по вид, количество, стойност и движение на стоките в рамките на търговската дейност на дружеството. Именно в този смисъл заключението на вещото лице опровергава извода на органите по приходите, че не е доказано предаване на стоки именно от този доставчик.

На трето място, показанията на свидетеля Л. Д. кореспондират с писмените доказателства и с експертното заключение. Макар свидетелят да не е служител на жалбоподателя, той дава преки сведения за осъществявани през 2020 г. превози на палетизирани енергийни напитки по заявки на „ДИМИТРОВ ЕКСПОРТ“ ЕООД, включително от склад в Равно поле и по направления към Гърция и към клиенти в страната. Тези показания са логични, последователни и кореспондират с останалите писмени доказателства и със заключението на вещото лице. Съдът цени показанията на свидетеля като подкрепящо доказателствено средство, което кореспондира с писмените доказателства и заключението на експертизата, но не основава изводите си единствено на тях.

Неоснователно е възражението на ответника, че свидетелските показания са недопустими или неотнормирани към предмета на спора. Свидетелят не се разпитва за съдържанието на счетоводни документи вместо самите документи, нито показанията му се ценят като единствено доказателство за възникването и изпълнението на търговските отношения между страните. Показанията му са събрани като допълващо доказателствено средство относно възприети лично факти по товаренето и превоза на процесните стоки и се ценят само в съвкупност с писмените доказателства и приетото експертно заключение. Поради това съдът не основава решавания си извод единствено или преимуществено на свидетелските показания, а ги възприема като подкрепящи вече установеното от останалия доказателствен материал.

На четвърто място, съдът обсъди изрично и възраженията на органите по приходите и на ответника, свързани с липсата на доказан произход на стоките, липсата на достатъчна кадрова и материална обезпеченост у доставчика и предходния доставчик, публичните им задължения, както и непредставянето на документи в хода на насрещните проверки. Тези обстоятелства не са без значение, но в конкретния случай не са достатъчни да опровергаят преките доказателства за реално осъществена доставка между „РЕДСАНН“ ЕООД и жалбоподателя. Липсата на активи, персонал или складова база у доставчика би могла да има доказателствено значение, ако по делото липсваха преки доказателства за предаване, плащане, осчетоводяване и последваща реализация на стоките. В случая обаче такива преки доказателства са налице. Същото се отнася и до възражението за недоказан произход на стоките – произходът по предходни звена на търговската верига не е самостоятелна материалноправна предпоставка за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит при получателя, когато е доказано, че между него и неговия доставчик е налице реална облагаема доставка. Непредставянето на документи при насрещни проверки също не е достатъчно само по себе си да обоснове извод за липса на доставка, когато от останалия доказателствен материал се установява обратното. Именно затова и съгласно практиката на Съда на Европейския съюз по съединени дела C-80/11 и C-142/11, Mahagében и Dávid, правото на приспадане не може да бъде отказано на данъчнозадължено лице само поради това, че издателят на фактурата или друго лице нагоре по веригата е допуснало нарушения, ако въз основа на обективни данни не е установено, че самото данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че се позовава на сделка, свързана с измама. В случая от съвкупната преценка на доказателствата не се установяват такива обективни данни относно жалбоподателя.

След като приема, че реалното осъществяване на доставките е доказано, съдът обсъди и въпроса дали са обективни данни за участие на жалбоподателя в данъчна измама или за знание за такава. Такива данни по делото не са установени. Не се доказва жалбоподателят да е съставял неистински документи, да е участвал привидно в документиране на несъществуващи доставки, да е прикривал действителен доставчик или да е знаел за евентуални нарушения при свои контрагенти. Поради това дори обсъжданите от приходните органи нередности при други лица по веригата не могат да бъдат противопоставени на жалбоподателя като основание за отказ на данъчен кредит.

По изложените съображения съдът приема, че отказът на право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от „РЕДСАНН“ ЕООД, е незаконосъобразен, тъй като изводът на органите по приходите за липса на реално предаване на стоките от този доставчик е опроверган от съвкупността на доказателствата по делото.

По отношение на начисления данък по декларираната вътреобщностна доставка към MODA ITALIANA съдът съобразява следното:

Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗДДС вътреобщностна доставка е налице при прехвърляне на правото на разпореждане със стоката като собственик срещу възнаграждение на получател, регистриран за целите на ДДС в друга държава членка, и стоката се изпраща или транспортира от територията на страната до територията на друга държава членка. Съгласно чл. 53, ал. 1 ЗДДС тази доставка е облагаема с нулева ставка. Съгласно практиката на Съда на Европейския съюз освобождаването при вътреобщностна доставка, респективно прилагането на нулева ставка по чл. 53, ал. 1 ЗДДС, не може да бъде отказано само поради това, че доставчикът не е изпълнил определени формални изисквания, когато от съвкупната преценка на доказателствата се установява, че стоките действително са напуснали територията на държавата членка на доставката и са били изпратени в друга държава членка. В решение от 06.09.2012 г. по дело С-273/11, М.-G., Съдът приема, че националният съд следва да извърши цялостна оценка на всички фактически обстоятелства, като отказ на освобождаването е допустим, ако е установено, че доставчикът е участвал в данъчна измама или не е действал добросъвестно, но не и когато единственото основание са изолирани формални съмнения. В конкретния случай не са установени обективни данни за недобросъвестност на доставчика, нито за участие в измама, поради което не са налице основания за отказ от прилагане на нулева ставка. В същия смисъл е и решение от 18.07.2013 г. по дело С-78/12, Е.-К, което подчертава значението на общата преценка на всички доказателства за фактическото осъществяване на доставката. Доказването на вътреобщностната доставка се извършва по реда на чл. 45 ППЗДДС, който изисква наличие на фактура, съдържаща идентификационния номер по ДДС на получателя, и документи, удостоверяващи изпращането или транспортирането на стоките до друга държава членка. В тежест на жалбоподателя е да установи при условията на пълно и главно доказване всички елементи от фактическия състав на вътреобщностната доставка, включително качеството на получателя като лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка, както и изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на тази държава. В случая съдът приема, че тази доказателствена тежест е изпълнена.

По отношение на качеството на получателя съдът съобразява, че по делото е представена фактура, в която е посочен идентификационният номер по ДДС на гръцкото дружество MODA ITALIANA, като липсват данни от приходната администрация този номер да е невалиден към релевантния момент на доставката. При положение че самите органи по приходите не са оспорили с положителни доказателства регистрацията на получателя за целите на ДДС в друга държава членка, а са съсредоточили възраженията си върху транспорта и доказателствата за получаване,

съдът приема този елемент от фактическия състав на чл. 7, ал. 1 ЗДДС за установен.

В конкретния случай съдът приема, че събраните доказателства в тяхната съвкупност установяват осъществяването на вътреобщностна доставка към MODA ITALIANA.

Налице е издадена фактура до гръцкото дружество с посочен идентификационен номер по ДДС на получателя. Представено е писмено потвърждение от MODA ITALIANA за получаването на стоките. Налице е международна товарителница, в която е посочен маршрутът на превоза, както и транспортна фактура, издадена от „Димитров Транспорт 2020“ ЕООД. Представени са и документи за преминаване на превозното средство през граничните пунктове и за ползване на пътна инфраструктура в Гърция. Фактурата удостоверява получателя по доставката и неговия идентификационен номер по ДДС, международната товарителница и транспортната фактура удостоверяват извършения транспорт, писменото потвърждение от MODA ITALIANA удостоверява получаването на стоките в Гърция, а документите за преминаване през граничните пунктове и за ползване на пътна инфраструктура в Гърция представляват допълнителни доказателства, подкрепящи движението на превозното средство по заявения маршрут. Разгледани в тяхната съвкупност, тези документи покриват изискванията на чл. 45 ППЗДДС и установяват както изпращането на стоките от територията на страната, така и получаването им в друга държава членка. От съвкупната преценка на тези доказателства съдът приема за установено, че стоките са напуснали територията на страната и са получени от регистрирано за целите на ДДС лице в друга държава членка. Вещото лице е проследило счетоводното отразяване на операцията и е констатирало пълно документално съответствие между фактурата, транспорта, плащанията и счетоводното отразяване. Съдът кредитира и тази част от заключението като съответстваща на останалия доказателствен материал и неопровергана от ответника.

Съдът обсъди изрично и възражението на приходните органи, че не е доказано по безспорен начин транспортирането на стоките до Гърция. Това възражение е неоснователно. Действително, всяко отделно доказателство за транспорта, разгледано само за себе си, не би било достатъчно да установи осъществяването на вътреобщностна доставка. В случая обаче международната товарителница, транспортната фактура, писменото потвърждение от получателя, данните за преминаване на превозното средство през граничен пункт и документите за ползване на пътна инфраструктура в Гърция образуват взаимно допълваща се доказателствена съвкупност, която установява движението на стоките от територията на страната до територията на друга държава членка. Обстоятелството, че приходните органи са изразили съмнение относно отделни елементи от маршрута или относно наличието на данни от определени технически източници, не е достатъчно да обезсили тази съвкупност от преки и косвени доказателства. При липса на положителни доказателства, че транспортът не е осъществен, и при наличие на последователни документи относно натоварването, превоза и получаването на стоките, съдът приема, че напускането на територията на страната и получаването на стоките в Гърция са установени по изискуемия от закона начин.

След като приема, че доставката до MODA ITALIANA е доказана от фактическа страна, съдът обсъди и въпроса за евентуална недобросъвестност на жалбоподателя. Такава по делото не е установена. Не са налице данни жалбоподателят да е декларирал привидна вътреобщностна доставка, да е използвал фиктивен получател или да е съставял неистински транспортни или приемателни документи. Ето защо в случая не са налице и предпоставките, при които съгласно решение по дело С-273/11, М.-Г., прилагането на нулева ставка може да бъде отказано поради участие в данъчна измама или липса на добросъвестност.

С оглед на изложеното съдът приема, че начисляването на ДДС по декларираната вътреобщностна доставка към MODA ITALIANA е незаконосъобразно.

Незаконосъобразен се явява ревизионният акт и в частта му относно задълженията по ЗКПО за 2020 г. Увеличението на счетоводния финансов резултат е мотивирано от приходните органи с извод, че разходите по фактурите, издадени от „РЕДСАНН“ ЕООД, не отразяват реално осъществени стопански операции и поради това не са документално обосновани. Този извод не се споделя от съда. Както беше прието по-горе, по делото е доказано реалното осъществяване на доставките, за които са издадени процесните фактури, доказано е осчетоводяването им, плащането по тях и включването на получените стоки в последващата търговска дейност на дружеството. Следователно първичните счетоводни документи отразяват вярно действително извършени стопански операции, поради което е изпълнено изискването на чл. 10, ал. 1 ЗКПО за документална обоснованост на разхода. Не е налице и основание за непризнаване на тези разходи по чл. 26, т. 2 ЗКПО. Освен това самото увеличение на финансовия резултат е извършено именно защото органите по приходите не са признали реалността на доставките. След като този основен фактически извод е опроверган в съдебното производство, отпада и материалноправното основание за преобразуване на финансовия резултат. Поради това незаконосъобразно са установени както допълнителният корпоративен данък, така и съответните лихви.

Предвид изложеното констатациите на органите по приходите не се подкрепят от съвкупността на доказателствата по делото, а направените въз основа на тях правни изводи противоречат на материалния закон. Следователно ревизионният акт е издаден в противоречие с материалния закон, поради което следва да бъде отменен.

При този изход на делото и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК Националната агенция за приходите – юридическото лице, в чиято структура се намира ответният административен орган, следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя направените и своевременно претендирани по делото разноски, а именно държавна такса в размер на 25,56 евро, депозит за съдебно-счетоводна експертиза в общ размер на 520,49 евро и адвокатско възнаграждение в размер на 2605,73 евро, или общо 3151,78 евро. Разноските са надлежно доказани по размер.

Водим от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22221024002586-091-001 от 10.12.2024 г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите - С., потвърден с Решение № 326/27.03.2025 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С..

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на „ДИМИТРОВ ЕКСПОРТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 5, разноски по делото в размер на 3151,78 евро (три хиляди сто петдесет и едно евро и седемдесет и осем евроцента).

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението му на страните.

Решението да се съобщи по реда на чл. 137 АПК, § 2 ДР на ДОПК.

СЪДИЯ: